

Arrest

nr. 220 791 van 6 mei 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 1 maart 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 7 februari 2019 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 7 februari 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 22 februari 2019.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 maart 2019 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE ROECK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché N. ONRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart de Marokkaanse nationaliteit te bezitten, komt op onbekende datum België binnen.

Op 7 juli 2008 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 8 december 2008 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing waarbij deze aanvraag ontvankelijk wordt verklaard.

Op 10 januari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag ongegrond wordt verklaard.

Op 23 maart 2012 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 86 568 van 31 augustus 2012 vernietigt de Raad de beslissing van 10 januari 2012.

Op 20 september 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag van 7 juli 2008 ongegrond wordt verklaard.

Op 20 september 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Bij arrest van de Raad van 30 januari 2013 met nummer 96 134 wordt het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Op 6 februari 2014 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 6 maart 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag ontvankelijk wordt verklaard.

Op 15 september 2014 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing waarbij deze aanvraag ongegrond wordt verklaard.

Op 15 september 2014 wordt eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven en een inreisverbod opgelegd.

Op 24 november 2014 worden de drie beslissingen van 15 september 2014 ingetrokken.

Op 28 november 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris na intrekking een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag van 6 februari 2014 ongegrond wordt verklaard.

Op 28 november 2014 wordt eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven en een inreisverbod opgelegd.

Op 26 januari 2015 worden ook deze drie beslissingen van 28 november 2014 ingetrokken.

Op 2 april 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag van 6 februari 2014 ongegrond wordt verklaard.

Op 2 april 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Bij arrest van de Raad nr. 191 385 van 4 september 2017 wordt het beroep tegen deze beslissingen verworpen.

Op 23 januari 2019 dient verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 7 februari 2019 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 23.01.2019 bij onze diensten werd ingediend door:

B., E. A. (R.R.: xxx) Geboren te R. op (...) 1972 Nationaliteit: Marokko Adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 06.02.2014 werd een aanvraag om machtiging tot verblijf conform art. 9ter ingediend. De elementen ingeroepen in de huidige aanvraag conform art. 9ter d.d. 23.01.2019 en in de bijgevoegde medische attesten (zie bevestiging arts d.d. 07.02.2019 in bijgevoegde gesloten omslag), werden eveneens ingeroepen in de andere aanvraag om machtiging tot verblijf.

Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012). Aangezien betrokkene geen enkel nieuw element aanbrengt, is de aanvraag bijgevolg onontvankelijk.”

Op 7 februari 2019 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Dit is de tweede bestreden beslissing:

“De heer, die verklaart te heten:

Naam + voornaam: B., E. A. Geboortedatum: (...)1972 Geboorteplaats: R.

Nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 7 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en/of een geldig visum.”

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“EERSTE MIDDEL: schending van de wet van 15/12/1980, art. 9 Ter, schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker heeft het recht tot vestiging in BELGIE op basis van het artikel 9 Ter van de wet van 15/12/1980;

Op 22/01/2019 diende verzoeker een tweede regularisatieaanvraag conform artikel 9 ter van de wet van 15/12/1980 in;

Deze wordt onontvankelijk verklaard op 07/02/2019;

De arts-adviseur in zijn rapport van 07/02/2019 haalt aan dat er geen nieuwe elementen voorhanden zijn in vergelijking met zijn eerste aanvraag van 06/02/2014;

Dokter R. in zijn medisch rapport van 10/10/2018 haalt aan dat verzoeker tendens heeft tot zelfmoordpoging en dat dit niet kan uitgesloten worden!

Hij is volledig depressief;

Verzoeker moet medisch behandeld worden en deze opvolging moet regelmatig zijn;

Zijn medische situatie is ernstig voor iemand die tendensen heeft tot zelfmoordpoging!

In MARROKO kan hij dezelfde medische behandeling niet volgen daar zijn geval individueel moet verzorgd en opgevolgd worden door zijn behandelende arts in BELGIË;

De arts-adviseur had verzoeker moeten oproepen om dan zijn geval ter plaatse te onderzoeken en niet op basis van medische documenten;

Hoe kunt ge advies geven zonder de patiënt persoonlijk onderzocht hebben?"

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"Met betrekking tot de middelen:

Verzoekende partij beroept zich op een schending van:

- Wet van 15.12.1980

- Artikel 9ter

- beginselen van behoorlijk bestuur: zorgvuldigheidsplicht

In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat Verweerder gelden dat de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie geheel terecht besliste de herhaalde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter Vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie voor Asiel en Migratie na grondig en zorgvuldig onderzoek van de verzoekende partij hun situatie heeft geoordeeld dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

Artikel 9ter van de Vw luidt als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

(...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° (...);

2° (...);

3° (...)

4° (...)

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling." (onderlijning en vetschrift toegevoegd).

Uit de voormelde bepaling blijkt dat de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, een aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk dient te verklaren, indien de ingeroepen elementen reeds bij een vorige aanvraag tot verblijfsmachtiging werden ingeroepen. De verweerder laat dienaangaande gelden dat verzoekende partij in gebreke blijft om aan de hand van concrete elementen aannemelijk te maken dat de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een kennelijk onredelijke beslissing zou genomen hebben.

In de bestreden beslissing wordt onder meer het volgende overwogen :

Artikel 9ter – § 3 5° – van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter

ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 06.02.2014 werd een aanvraag om machtiging tot verblijf conform art. 9ter ingediend. De elementen ingeroepen in de huidige aanvraag conform art. 9ter d.d. 23.01.2019 en in de bijgevoegde medische attesten (zie bevestiging arts d.d. 07.02.2019 in bijgevoegde gesloten omslag), werden eveneens ingeroepen in de andere aanvraag om machtiging tot verblijf.

Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 – 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012). Aangezien betrokkene geen enkel nieuw element aanbrengt, is de aanvraag bijgevolg onontvankelijk.

Verzoekende partij laat na aan te geven waarom deze motivering niet afdoende zou zijn, dan wel kennelijk onredelijk.

In casu blijkt uit het medisch advies van 07.02.2019 van arts-adviseur Dr. B. (dat samen met de bestreden beslissing aan verzoekende partij ter kennis gebracht werden en hiervan dan ook integraal deel uitmaken) uitdrukkelijk dat: Uit deze medische getuigschriften blijkt dat de gezondheidstoestand van betrokkene ongewijzigd is t.a.v de medische attesten gevoegd bij de 9ter aanvraag dd.06.02.2015.

In de aangeleverde medische documenten wordt geen enkele nieuwe diagnose gesteld. Zij bevestigen dus slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene.

In de bestreden beslissing wordt dan ook geheel terecht gemotiveerd dat de aanvraag onontvankelijk is in toepassing van voormeld artikel 9ter §3, 5° van de wet, gezien geen nieuwe elementen worden aangehaald.

In zoverre de verzoekende partij voorhoudt dat zij diende te worden uitgenodigd door de arts-adviseur, laat verweerder gelden dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet geenszins voorziet in een verplichting voor de artsadviseur om elke aanvrager aan een individueel en bijkomend medisch onderzoek te onderwerpen, noch voorziet artikel 9ter van de wet dat de arts-adviseur de behandelende artsen van verzoeker moet contacteren, vooraleer een negatief advies zou kunnen worden verleend.

Zie dienomtrent:

“De bestreden beslissing steunt zich voor deze conclusie op het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer, die zoals blijkt uit het administratief dossier zich heeft gesteund op het door verzoekster bijgebracht verslag van de specialist. Artikel 9ter, §1, tweede alinea voorziet dat er een advies wordt verschaft door een ambtenaar-geneesheer die zonodig de vreemdeling kan onderzoeken en bijkomend advies kan inwinnen van deskundigen.

Het is aan de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder de vreemdeling zelf te onderzoeken indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder een eigen onderzoek een onderbouwd advies kan geven.” (R.v.V.nr. 41 432 van 7 april 2010, vetschrift toegevoegd)

En:

“Het feit dat de verzoekster heeft aangeboden om in te gaan op iedere contactname van de ambtenaar-geneesheer, impliceert zoals de verweerder terecht opmerkt niet dat de ambtenaar-geneesheer hierop moet ingaan.” (R.v.V. nr.91.381 dd. 19.11.2012)

Dienaangaande verwijst verweerder ten overvloede naar de voorbereidende werken (Wetsontwerp tot wijziging van de wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer 2005-06, nr. 2478/1, p. 34-36) waarin betreffende de beoordeling door de arts-adviseur het volgende wordt gesteld:

“De appreciatie van de bovenvermelde elementen wordt overgelaten aan een ambtenaar-geneesheer die een advies verschaft aan de ambtenaar die de beslissingsbevoegdheid heeft over de verblijfsaanvraag. Deze ambtenaar-geneesheer behoort administratief wel tot de Dienst Vreemdelingenzaken, maar wordt volledig vrijgelaten in zijn appreciatie van medische elementen, waarbij de eed van Hippocrates geldt. De ambtenaar-geneesheer kan ook, indien hij dat noodzakelijk acht, bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

Indien de medische toestand van betrokkene op een duidelijke wijze vastgesteld kan worden op basis van het dossier van betrokkene - bijv. de betrokken medische attesten wijzen op een kankerpatiënt in terminale fase – zou het mensonterend zijn om betrokkene nog te gaan onderwerpen aan bijkomende onderzoeken. In dit geval is het ook overbodig om het bijkomend advies van deskundigen te gaan inwinnen. Het is evenmin nodig om betrokkene te gaan onderzoeken of het advies van deskundigen te gaan inwinnen indien niet duidelijk is wat de medische situatie is van betrokkene, maar vaststaat dat de situatie niet ernstig is (bijv. het medisch attest vermeldt dat betrokkene twee dagen het bed moet houden).

In het tegenovergesteld geval, namelijk indien het attest vermeldt dat betrokkene gedurende lange tijd bedlegerig is, maar het niet duidelijk is wat zijn precieze medische toestand is, is onderzoek van betrokkene wel aangewezen.”

Uit de wettekst van art. 9ter §1 van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980 en uit de toelichting in de voorbereidende werken, blijkt onbetwistbaar dat de beoordeling van de door de vreemdeling voorgelegde medische attesten toekomt aan de arts-adviseur, die volledig vrij wordt gelaten:

*- in zijn beoordeling / appreciatie van de medische elementen (waarbij de eed van Hippocrates geldt),
- in zijn beoordeling of hij aan de hand van de voorgelegde gegevens een advies kan verschaffen aan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hetgeen ook blijkt uit het gebruik van het begrip ‘kan bijkomend advies inwinnen’, ‘indien hij dat noodzakelijk acht’).*

De verzoekende partij kan derhalve niet dienstig voorhouden dat de arts-adviseur haar persoonlijk diende te onderzoeken, terwijl evenmin kan worden voorgehouden dat de arts-adviseur bijkomende informatie nopens de gezondheidstoestand van de verzoekende partij diende in te winnen, gelet op het feit dat op de verzoekende partij zelf de verplichting rust zich in de procedure te bekwamen en

*“Het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren.”
(R.v.V. nr. 26.814 van 30 april 2010)*

En:

“Artikel 9ter van de vreemdelingenwet voorziet dat de aanvrager zelf bij zijn aanvraag alle nuttige inlichtingen overmaakt aangaande zijn ziekte en de mogelijkheid en toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst. Dit brengt ook met zich mee dat de verzoekende partijen, indien zij in de loop van de procedure over recentere medische attesten zouden beschikken, zij deze dienen over te maken aan de verwerende partij zodat deze er bij het nemen van de bestreden beslissing rekening mee kan en dient te houden. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet voorziet weliswaar dat het bestuur bijkomende inlichtingen kan vragen, maar in de bewoordingen van dit artikel kan geen plicht tot het vragen van bijkomende inlichtingen worden gelezen.

*Weliswaar is het tijdsverloop tussen de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en het nemen van de bestreden beslissing niet aan de verzoekende partijen te wijten, doch artikel 9ter van de vreemdelingenwet voorziet niet dat het bestuur een aanvraag die overeenkomstig deze wetsbepaling wordt ingediend, moet onderbouwen. Deze verplichting berust bij de aanvragers zelf. Het komt bijgevolg aan de verzoekende partijen zelf toe om hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd, te onderbouwen met bewijskrachtige stukken, en niet aan het bestuur.”
(R.v.V. nr. 90 755 van 30 oktober 2012)*

Terwijl de verzoekende partij niet dienstig kan betwisten dat ze in het kader van haar aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet de redelijke mogelijkheid heeft gehad om alle relevante informatie op nuttige wijze voor te leggen.

De verzoekende partij haar beschouwingen falen in rechte en in feite, en kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing die geheel terecht genomen werd en ten genoegen van recht gemotiveerd werd. Het eerste en enig middel kan niet worden aangenomen.”

3.3.1. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden

voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1 (...)

§ 2 (...)

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoot op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling met uitzondering van de elementen die werden aangehaald in het kader van een aanvraag die als onontvankelijk werd beoordeeld op basis van artikel 9ter, § 3, 1°, 2° of 3°, en met uitzondering van de elementen aangehaald in eerdere aanvragen waarvan afstand werd gedaan.”

De eerste bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet, met name omdat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Verzoeker voert aan dat de behandelende arts in zijn medisch rapport van 10 oktober 2018 vermeld heeft dat verzoeker neiging heeft tot een zelfmoordpoging. Verzoeker vervolgt dat hij depressief is, dat zijn medische situatie ernstig is, dat hij in Marokko niet dezelfde behandeling kan krijgen als in België en dat hij opgevolgd moet worden door zijn behandelende arts in België. Verzoeker meent dat de arts-adviseur hem had moeten oproepen voor een persoonlijk onderzoek en niet had mogen oordelen op basis van medische documenten.

3.3.2. De eerste bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet en verwijst naar het advies van de arts-adviseur van 7 februari 2019, dat deel uitmaakt van de bestreden beslissing en dat bij de bestreden beslissing werd gevoegd. Dit advies luidt als volgt:

“(…)

Art. 9ter § 3 – 5°

U vraagt me de medische documenten voor de 9ter aanvraag 6-2-2014 en 23-1-2019 te vergelijken.

Aangeleverde medische documentatie

- Standaard medisch getuigschrift dd. 10-12-2018 van dr. R., huisarts met de volgende informatie:

- o Voorgeschiedenis van resectie van echinococcus cyste linker leverlob in 2007, gastritis helicobacter positief in 2009, depressie sinds 2007, december 2009 diagnose van TBC, met behandeling
- o Huidige pathologie; depressie, recidief van echinococcus cyste op te volgen
- o Medicamenteuze therapie
- o Opvolging voor cyste en TBC aangewezen

- Verslag dd. 16-5-2014: preventieve therapie na omslag Mantoux

- Attest dd. 18-6-2018 van dr. R.: voornaamste actieve pathologie: depressie
 - Verslag 15-11-2007 diagnose echinococcus cyste, start Vermox
 - Verslag van ingreep 2007 voor resectie cyste
 - Operatieverslag dd. 13-12-2007
 - Consultatie 19-12-2013 na resectie cyste: geen recidief
 - Raadpleging longziekten 4-6-2014 start TBC medicatie
 - Raadpleging neurologie 1-7-2014 in kader van hoofdpijn: geen bijzonderheden te weerhouden, geen specifieke therapie ingesteld
- Uit de medische berichtgeving die vooral oude verslagen bevatte kunnen we het volgende besluiten*
- Het gaat hier over een Marokkaanse man van heden 47 jaar
 - De huidige actieve pathologie is een sinds 2007 gekende depressie die geen evolutie kent en medicamenteus behandeld wordt. Er is geen enkele berichtgeving van actieve follow-up of specifieke therapie
 - Uit de voorgeschiedenis weerhouden we een operatieve ingreep voor een echinococcuscyste die in 2013 geen recidief vertoonde en een latente TBC. Voor beide ingrepen is opvolging aangewezen.
- Uit deze medische getuigschriften blijkt dat de gezondheidstoestand van betrokkene ongewijzigd is t.a.v. de medische attesten gevoegd bij de 9ter aanvraag dd. 6-2-2015.*
- In de aangeleverde medische documenten wordt geen enkele nieuwe diagnose gesteld. Zij bevestigen dus slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene.”*

Hieruit blijkt dat de arts-adviseur oordeelt dat in de aangeleverde medische documenten geen enkele nieuwe diagnose wordt gesteld en dat deze documenten slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van verzoeker bevestigen. Er wordt niet ontkend dat verzoeker opgevolgd moet worden. In dit verband merkt de Raad op dat de verwerende partij bij beslissing van 2 april 2015 de vorige aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond verklaarde omdat de medische behandeling en opvolging voor verzoeker (tuberculose, depressie, het opvolgen van een cyste) beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst, Marokko.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de behandelende arts in zijn medisch attest van 10 december 2018, gevoegd bij de aanvraag van 23 januari 2019, het volgende vermeldt als diagnose:

- “- echinococcus cyste 10 cm resectie: waarvoor regelmatige opvolging*
- depressie: ernstige symptomen, suïcidale neiging”.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de behandelende arts in zijn medisch attest van 17 januari 2014, gevoegd bij de vorige aanvraag van 6 februari 2014, volgende diagnose vermeldde:

- “- TBC: minstens 9 maand behandeling + opvolging*
- echinococcus cyste: levenslange opvolging
- depressie: chronische opvolging”

Zowel in het medisch getuigschrift van 17 januari 2014 als in dat van 10 december 2018 wordt depressie als diagnose vermeld. De omstandigheid dat in het meest recente medisch getuigschrift ook symptomen van deze depressie worden vermeld (meer bepaald een suïcidale neiging), doet *in casu* geen afbreuk aan het feit dat het om dezelfde diagnose gaat. Verzoeker vermeldt in het middel dat zijn situatie ernstig is maar verduidelijkt niet concreet dat zijn situatie sinds de vorige aanvraag zou verergerd zijn. Het louter bijkomend vermelden van een symptoom wijzigt de reeds gestelde diagnose niet. Verzoeker benadrukt dat hij behandeld en opgevolgd moet worden, maar zoals reeds gesteld ontkent de verwerende partij dit niet en werd bij beslissing van 2 april 2015 inzake de vorige aanvraag van verzoeker reeds onderzocht of de behandeling en opvolging voor verzoeker voor onder meer depressie beschikbaar en toegankelijk zijn in zijn land van herkomst, Marokko. De conclusie was dat de behandeling en opvolging voor depressie inderdaad toegankelijk en beschikbaar zijn. Het beroep tegen deze beslissing werd verworpen bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 191 385 van 4 september 2017.

Een schending van artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.3. Het betoog van verzoeker dat behandeling en opvolging nodig zijn in België en dat hij niet dezelfde medische behandeling kan volgen in Marokko, is niet dienstig nu het determinerend motief van de eerste bestreden beslissing erin bestaat dat de aanvraag onontvankelijk verklaard wordt omdat er geen nieuwe elementen worden ingeroepen ten opzichte van de vorige aanvraag.

Er wordt benadrukt dat de verwerende partij geen nieuw onderzoek ten gronde meer dient door te voeren wanneer zij vaststelt dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot afgifte van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en dat zij, gelet op § 3, 5° van voormelde wetsbepaling, slechts vermag de herhaalde aanvraag onontvankelijk te verklaren. De kritiek van verzoeker in dit verband doet bijgevolg niet ter zake.

Ten overvloede wordt erop gewezen dat indien verzoeker een vertrouwensband zou hebben met de behandelende artsen in België en dit een invloed zou hebben op zijn behandeling – wat niet vaststaat –, dan nog vloeit uit artikel 9ter van de vreemdelingenwet voor de arts-adviseur slechts de verplichting voort om na te gaan of een adequate behandeling beschikbaar en toegankelijk is. Zoals reeds gesteld werd dit nagegaan in het kader van de vorige aanvraag van verzoeker en is deze beslissing van 2 april 2015 definitief aanwezig in het rechtsverkeer. Huidige eerste bestreden beslissing betreft enkel een onontvankelijkheidsbeslissing waarbij uitsluitend wordt vastgesteld dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf op grond van de huidige bepaling.

3.3.4. Waar verzoeker meent dat hij persoonlijk moest worden onderzocht door de arts-adviseur, wordt erop gewezen dat artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet de mogelijkheid vermeldt van een persoonlijk onderzoek, dit is geen verplichting. De Raad wijst erop dat artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet bovendien *in casu* niet van toepassing is, omdat de eerste bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet: de aanvraag werd onontvankelijk verklaard. De in artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet bedoelde beoordeling en niet verplicht persoonlijk onderzoek moeten in dat geval niet gebeuren en zoals reeds gesteld werd deze beoordeling reeds gedaan naar aanleiding van verzoekers vorige aanvraag.

3.3.5. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht of van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Het enig middel is ongegrond.

3.3.6. Er worden geen afzonderlijke middelen aangevoerd tegen de tweede bestreden beslissing.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes mei tweeduizend negentien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET